

Tanec & klavirom

Erotický román

Andrea M. Guastella

Tanec
&
klavirom

Andrea M. Guastella

Text © by Andrea M. Guastella, 2022
Text Michele © by Momo12 (*Italian writer*), 2022
Translations © by Andrea M. Guastella, 2022
Cover design © by Lívía Tvrdoňová, 2022

ISBN PDF: 978-80-570-4420-8

S láskou venujem svojim dievčatám.

Jedno veľké **dakujem** patrí mojej Livi, ktorá so mnou prežívala príbeh knihy kapitolu po kapitole a motivovala ma písať ďalej.
Bez nej by som tento šteklivý román pravdepodobne nikdy nebola dopísala.

Podakovanie venujem aj úžasnému zachyteniu mužských myšlienok v postave Micheleho od Momo12 z talianskej Ancony v Marche.

Podakovanie zaslúžene patrí aj mojej drahej polovičke, ktorá ma v písaní podporovala, a synčekovi, ktorý mi to svojimi dlhými spánkami dovolil.

*„Pustiť bolí...
ale držať neudržateľné
bolí omnoho viac.“*

Anonym

Siena

leto 2019

Bolo tak horúco, že som sa statočne vyhýbala každému lúču slnka, ktoré dopadalo na starostlivo poukladané kamene chodníka medzi dvoma vysokými budovami. Tieto dobre známe uzučké uličky, takzvané kontrády, boli jednoznačne hlavnou turistickou atrakciou romantickej Sieny. Jej prslávená mahagónová farba letnej horúčave v uzulinkých toskánkych uličkách len dopomáhala, aby vám pot na čele stekal ako najznámejšia fontána v centre Sieny Fonte Gaia. Snažila som sa nespotiť ešte viac, ako som už bola, a dostať sa pomedzi všetkých tých pomalých a neustále sa zastavujúcich turistov, ktorí si fotili azda každý kameň červeného mestečka. V lete však bolo nesmierne ťažké nájsť ulice Sieny poloprázдне.

Hlava na hlave a, samozrejme, každý sa snažil zachytiť jediný tieň, ktorý v tejto popoludňajšej hodine robila hĺbka uličky celkom vysokých budov.

Na tréning som sa musela dostaviť včas.

Meškám skoro vždy.

No tak teda presnejšie vždy, ale nie vlastnou vinou. Vyrazím v celkom slušnom predstihu, ale okolité udalosti sa vždy nejakou zvrtnú a skončí sa to svižným krokom, pri ktorom mi horia lýtka, a skratkami na plný úväzok.

„Ajaj... tak tu je!“ zavrčala posmešne Lucia a vzápätí sa pozrela na hodinky na svojom zápätí.

„Meškáš!“ usmiala sa na mňa Lily.

„Oh Dio! Ani sa ma nepýtajte! Som spotená ako americký ragbista a prišla som len o päť minút neskôr!“ Hneď pri dverách som výstražne zdvihla ukazovák a pohľad som venovala ešte stále sa usmievajúcej Lily.

Lily bola jedna z mojich báb. Bola nezvyčajne, netaliansky vysoká a vďaka svojmu hriešnemu trénerovi vábila svojimi tehličkami na bruchu celé publikum. Preferovala skôr pohodlné športové tenisky ako sandále na ihličkách zarezávajúce sa do päty. Vždy som si s ňou rozumela a práve preto sme pred sebou nemali zábrany. A to ani vo chvíli, keď by som niekomu strelila svojím práve prepoteným dobre zatočeným tričkom.

Lucia, naša manažérka, bola najrozhodnejšia a najorganizovanejšia z nás. Udržiavala nás od začiatku pokope, a to aj v ťažkých chvíľach, keď sme sa postupne rozliezli na všetky strany sveta. Počas všetkých tých rokov sme sa presúvali za prácou, štúdiom, rodinou či sťažami kade-tade. Nie je ľahké udržať vzťahy také, aké sú, a zároveň nebyť tu. Tu, s nami, na tréningu, na vystúpeniach či na večerných zábavách až do rána. Lucia je najdôležitejšia spojka nás všetkých. Bez nej by sme už dávno neboli spolu a tanečná skupina Siracusa by už zrejme nepredvádzala svoje sexi telá na parkete v tých najrôznejších kostýmoch. Plavé vlnité vlasy a ostrejšie líčne kosti jej dodávali serióznosť, no zároveň príjemný ženský vzhľad.

Potom tu bola ešte naša Hana. Pekná štíhla blondínka, ktorá sa síce snažila zafarbovať na tmavšie, ale táto špinavá blond jej aj tak prisťahovala najviac. Všetci chalani sa za ňou otáčali – alebo skôr za jej dokonalým pozadím. Bola našou zmätkárkou, ktorá vždy niečo poplietla

alebo prinajmenšom nám všetkým pooblievala najnovšie lodičky na jeden večer. O zábavu sa však postarala kedykoľvek, a tak sme ju všetky mali rady presne takú, aká bola. Spolu s Lily bývali v meste, ktoré nikdy nespí, niekoľko rokov. Obe v Ríme pracovali a ani toto nás neodlúčilo.

Neustále stretnutia a babské výlety či vystúpenia Lucia organizovala ľavou zadnou. O spoločné chvíle sme teda núdzu nikdy nemali.

Jej sestra Miriam sa k nám pridala síce neskôr, ale poznali sme sa už dávno. Miriam bola jej útlejšia verzia, aj keď sa na seba napohľad veľmi podobali. Miriam bola asi tá najlepšia a najskromnejšia z nás. Lepšiu dušu som zatiaľ ešte nestretla a napriek tomu, že bola nie príliš obľúbeným znamením Škorpióna, vedela sa porozprávať a dohodnúť s hocikým bez zbytočných konfliktov.

Toto sú moje baby.

Vyrastali sme spolu, tancujeme spolu, dospelujeme spolu a čochvíľa spolu pretancujeme aj všetky naše svadby.

A, samozrejme, ešte som tu ja. Tak ako baby pochádzam zo Sieny, z toskánskeho mestečka, kde študujem na miestnej univerzite ekonomiku a bankovníctvo. Nič zaujímavé a určite nič, čo by sa vám podarilo v najprestížnejšej banke Monte dei Paschi di Siena. Aj tak sa všetci snažia aspoň o maličkú stážičku, pokojne aj zadarmo, veď hlavne že sa nám dostaví tá česť. Na večeru pri tých cenách môžeme všetci jesť len holé chrumkavé grissini.

„Arianna, už sme si zvykli, že chodíš všade neskoro. Nemusíš ani hľadať výhovorky,“ zasmiala sa Hana a na privítanie ma silno objala.

„Radšej sa zlož a pod' tancovať. Rozcvičku si už mala cestou, takže svaly máš určite zahriate,“ naposledy ma dorazila ešte Lucia s úsmevom a pridala sa k nášmu objatiu.

Nechcela som si to priznať, no odkedy som sa vrátila z írskoho Corku, kde som posledných pár mesiacov študovala cez výmenný študijný pobyt, moja kondícia zjavne zostala niekde na parkete vo vychýrených írskych baroch.

Počas celého tréningu som musela zberať na stopäťdesiat percent, aby som baby aspoň sčasti dobehla v tanci. Aj tak som si musela vypočúť poznámky na adresu svojho nezdravého írskoho štýlu, ktorý ma premenil na jednu z mnohých dnešných žien, ktoré radšej pôjdu na ďalší autobus, ako by mali pobehnúť a stihnúť ten, ktorý sa práve pohol na odchod.

A mali pravdu.

Musela som už so sebou začať niečo robiť.

Niečo, čo moje telo pozná. Pohyb tanca a pocit tej nekonečnej príťažlivosti zakaždým, keď vyjdem do ulíc. Moje dlhé hnedé vlasy a gaštanové oči vedeli vždy prilákať niekoľko pohľadov. V dňoch, keď som sa cítila nanajvýš dobre, dokonca aj niečie číslo či pozvanie. Od mojej poslednej známosti ubehli síce dva roky, ale ešte stále som mala problém raz a navždy za tým zabuchnúť dvere. Niet sa čomu čudovať, keďže môj bývalý Giacomo sa ocitol na každej svadbe, ktorú sme za tie dva roky ako hostia navštívili.

Samozrejme, obaja.

Nie ako pár, ale každý pekne s iným.

To my bola už minulosť, aj keď pre mňa to bola skôr ešte stále nevyliciteľná prítomnosť. Bol totiž bratranec mojej Hany, takže sme sa, žiaľ, stretávali viac, ako bolo za daných okolností prípustné. Nerozišli sme sa najlepším časopisovým rozchodom. On na jeden letný hudobný festival, kam sme spolu prišli ako pár, pozval aj svoju

druhú frajerku, a tak sme z festivalu ako pár už neodišli. Vlastne sme sa ani nerozišli.

Bola som z toho natolko mimo, že ma moje baby opili tak, že som skončila v nechutne zelenom rybníku a spievala si známe *Bella ciao, bella ciao ciao ciao...*

Zablokovala som si ho na všetkých možných sieťach a zariadeniach, ktoré boli v tom čase dostupné.

Lebo tak to bolelo o niečo menej. Nevidieť, nepočuť bolelo oveľa menej. Chudák, nemohol mi ani napísať obyčajnú esemesku, aj keď on taký chudák zase ani nebol. Zatiaľ čo jeho to zjavne po čase prešlo a zabýval sa so svojou novou kráskou, ja som sa napriek všetkým technickým opatreniam nedokázala cez to preniesť. Zabudnúť už vôbec nie.

Bola som totiž zamilovaná. Tak veľmi a tak krátko, že tomu nerozumeli ani moje baby, ktoré mi boli ako sestry. Vďaka nim som dokázala aspoň naoko vyšľahať bičom každú myšlienku na neho, lebo keby som to neurobila, určite by ma vyšľahali ony samy. A to myslím doslova vyšľahali.

Verte či nie, bola to jedna z mojich najväčších a prvých lások v živote. Vraví sa, že ak je to prvá láska, bolí to. A bude to vždy bolieť, aj keď život vám určil oveľa lepšieho človeka po boku a v úplne inom svete. Bola proste prvá a tá bude vždy iná.

Zjavne však nie pre Giacoma. Jeho prvou láskou som nebola ani ja a ani tá, čo ma nahradila. Dokazovali to hlavne naše intenzívnejšie stretnutia pred tým, ako som šla študovať do Írska. Všetci radi počúvame, ako dávať šancu tým, ktorí si to nezaslúžia, a veriť, že tentoraz sa zmenili, neprinesie nič dobré. Ale aj tak to všetci robíme. Až s odstupom času si každý deň ďakujem, že som nepočúvla svoje bláznivé ja a nejakú tú chabú nádej na návrat v čase a nezrušila som to.

Odišla som.

Bol to nielen odchod, ale aj tie vŕzgajúce chátrajúce dvere, ktoré sa dokázali konečne za tým všetkým potichu zavrieť.

Buchli už niekoľkokrát. Ale až teraz sa zavreli pomaly, v mieri a s obrovským nádychom nového vzduchu za nimi. Aj vďaka čistému pláštú, v ktorom som do sveta vykročila, sa mi podarilo konečne zabudnúť s novou známosťou na štúdiu.

Bol to môj momentálny priateľ Tim z Írska. Timothy bol typický írsky mládenec s ryšavými vlasmi a veľmi svetlou až bielou pokožkou. Po skončení štúdia v Corku sa presťahoval ku mne do Sieny a pracoval v preslávenej banke Monte dei Paschi. Napíňal ma láskou a vernosťou, ktorú som si konečne dokázala vybudovať aj ja.

„*Tak dnes o deviatej. Nezabudni!*“ povedala Lucia a pobúchala ma po pleci.

„*Si, budem tam o deviatej!*“ Musela som sa zasmiať, aj keď už vtedy som v duchu zapochybovala, či na deviatu večer stihnem byť v zákulisí univerzitného plesu.

„*Pred nami vystupuje ten známy klavirista. Ako sa len volá, Lily?*“ premýšľala Lucia počas vypínania sterea a vkladania tanečných topánok do ruksaku.

„*Nepoznáš nášho najznámejšieho pianistu? Ale, Luc...*“ podpichla ju Lily a ešte chvíľu nás napínala svojou odpoveďou.

Vo svete médií, filmu a šoubiznisu bola Lily najinformovanejšia profíčka.

„*Mamma mia! Žiadna to tu nevie, tak to už vyklop!*“ Lucia sa začervenala, a keď si Lily užila svoju minútu slávy, vyklopila to: „*Predsa Michele Asturias, dievčatá!*“

Nevedela som síce, kto to je, a určite som v tréningovej hale nebola jediná, kto sa cítil ako smutná, ovisnutá vlajka bez vetra. Hneď po ďalších tréningoch s roztomilými detičkami a s pubertiačkami, s ktorými si hormóny už začali robiť, čo chcú, som vytiahla mobil zo športovej tašky a po zaznení krátkeho signálu som jasne vyslovila: „*Michele Asturias*.“

Nezabudla som sa hneď potom poobzerať ponad plecia, či ma náhodou niekto pri mojich nedostatkoch neprichytil.

Chcete sledovať profil?

Chcem?

Áno, prečo nie?

Lily má na svojom profile hádam všetky aspoň trochu známe osobnosti a vie o nich všetko ako prvá.

Prečo teda nesledovať tú najkrajšiu klavírnu hudbu, z ktorej mi vždy naskočia zimomriavky? Dodá mi to väčší prehľad o svete umenia, aj keď trochu iného.

Stále je to umenie, presne tak ako tanec.

Hudba, pohyb, tanec, to všetko je prepojené.

A navyše tieto profesionálne fotky chlapa v rozopnutej košeli sa mi celkom pozdávajú.

Po niekoľkokomesačnej pauze v Írsku, kde si moje svaly a spevnená, vyšportovaná postavička vzali dovolenku, som nabehla na poriadne šialený rytmus. Tréningy, a to nielen svoje, ale aj tie detské a mládežnícke, ktoré som trénovala, som mávala prakticky skoro každý deň a víkendy sme mali zaplnené tanečnými vystúpeniami v okolitých mestečkách.

Samozrejme, že som vedela, ako asi dopadne môj príchod na vystúpenie na univerzitnom plese.

Po troch statočne odmakaných tréningoch a po odšprintovanej ceste domov, s neskutočne rýchlou sprchou a náterom veľmi výraznej fasády na tvár, s pohľadom Šeherazády si moje svaly oddýchli, až keď som si sadla na stoličku za oponou v hlavnej plesovej sále.

„Aspoň že si tu! Čo sa ti zase prihodilo, sa radšej ani nepýtam,“ struhla Lucia, len čo som si zapla pracku na tanečných latinkách.

„Som rada, že mám aspoň mejkap a nedolámala som si žiadnu končatinu počas cesty sem.“

„Ari, a nemôžeš skončiť s tými krpami skôr? Tieto piatky to máš dost po sebe... Vieš, piatky mávame stále tie vystúpenia a nie vždy hneď za rohom tvojho bytu.“ Lily sa ku mne súcitne pritisla.

„Aj som chcela! Ale neuveríš, aké nesmierne náročné je dostať sa z tréningovej haly, zatiaľ čo máš na oboch nohách zavesené tri roztomilé dievčatká, ktoré sa ani náhodou nehodlajú vzdať toho křčovitého zovretia!“ Napoly veselá a napoly na smrť unavená som zvesila hlavu na jej plece.

„Pod' sem a daj si za jeden s nami,“ mávla na nás z rohu tmavého zákulisia Hana.

V rukách už držala dva obľúbené drinky, džiny s tonikom.

„Ale rýchlo, o chvíľku už ideme.“ Miriam priskočila k nám do kruhu a už aj sme si dopriali poriadny dúšok osviežujúceho nápoja. Krvou sa mi prehnal elektrický prúd, ktorý začal prebúdať všetky unavené a utlmené nervy chystajúce sa na poriadny spánok.

Moje telo zrazu začalo vnímať tú krásnu klavírnu hudbu šíriacu sa akustickým priestorom. Začalo ma štekliť v žalúdku, v končekoch prstov a tá nežná neznáma skladba prezentovaná slávnym pianistom

v plesovej sále na čiernom lesklom krídlovom klavíri ma priviedla do stavu akejsi extázy.

„*Toto ma naozaj prebralo!*“ zvolala som s drinkom nad hlavou.

„*Preto sme ti to objednali,*“ usmiala sa Lucia a mávla rukou na znak, že sa máme všetky pripraviť a nasledovať ju k okraju opony.

Dramatické zvuky znejúce z masívneho dreveného klavíra sa začali spomalovať, až kým celkom nedoznel aj posledný hlboký tón oktávy. Všetky sme tam len tak v tichosti stáli natlačené jedna na druhú. Nastalo pársekundové hrobové ticho, až kým sa majster svojho diela za sprievodu veľkého potlesku nepostavil. Až vtedy som si uvedomila, že som sa konečne zhlboka nadýchla a celý čas som počúvala so zatajeným dychom. Jediné, čo som videla vo svetle reflektorov, bola elegantná biela košeľa s rukávami vyhrnutými až po mužsky ochlpené predlaktie a... a celkom sexi krivky jeho pozadia.

Naozaj sa mu pozerám na zadok? Máme tu medzinárodne uznávaného umelca a ja po jeho bravúrnom výkone oceňujem jeho zadok? Pri tej myšlienke som do seba radšej hodila aj posledný dúšok svojho vydareného drinku a snažila som sa spomenúť si na prvý vstup, ktorý odštartujeme našou rytmickou brazílskou sambou. Prehodila som si pestrofarebné boa z peria cez ruky a našuchorila som si perie na zadku. Vedela som si celkom presne predstaviť, ako sú asi na svoje bohaté operenie hrdé tie najvydarenejšie sliepky.

Len čo som stihla položiť plastový pohár niekam na zem, za ťažkou bordovou oponou mi zmizla aj Miriam, ktorá stála v rade posledná. Teda nie tak úplne.

Posledná som predsa vždy ja a toto vystúpenie nie je žiadnou výnimkou.

Čo tu ešte robím? Musím bežať za nimi a postaviť sa do svojej začiatocnej pózy s rukou v bok!

„Asi by ste im tam chýbali,“ prihovoral sa mi okoloidúci muž, ktorému som až teraz mala možnosť vidieť do tváre. Do veľmi charismatickej tváre s niekoľkými vráskami, jemným strniskom a so zopár šedinami po bokoch.

Ten muž v bielej košeli z pódia nebol nik iný ako ten, ktorý na mňa práve žmurkol jedným okom a zanechal mi ten najvoňavejší pánsky parfum priamo v nose.

Ten parfum by mali predávať v nejakej tmavej zašitej predajni ako to najúčinnšie afrodisiakum. Jediné, na čo som sa zmohla, bol jeden nepatrný úsmev v snahe zareagovať čo najrýchlejšie a pritom nedať na seba vedieť, že ani len netuším, kto som.

Ten pohľad mi zostal ešte dlho v mysli. Bolo v ňom niečo žiaduce. Niečo, čo nehovorilo len tie slová, ktoré pán sexi klavirista vyslovil. Asi by som potrebovala vedro s ľadovou vodou priamo do tváre, aby som sa už konečne rozhýbala na to vysvietené pódium.

Nie ľadová voda, ale začínajúce tóny brazílskej samby ma poriadne zobudili a v sprievode divokých rytmov, som svojím perfektne natrénovaným krycím krokom vtancovala priamo zo zákulisia medzi baby. Napojila som sa na správnu variáciu presne včas.

Tak ako vždy, ani neviem, ako ubehli tri rôzne tanečné choreografie, ktoré mali síce len pár minút, ale kondične by dali zabrať aj samotnému zumbovému trénerovi.

Keď začne hrať hudba, svet pre mňa jednoducho prestáva existovať. Zabudnem na všetko, čo sme riešili pred vystúpením. Na všetky starosti s nájomným, so skúškami, ktoré opakujem už hádam tretíkrát, na zlomené srdce či únavu.

Počujem hudbu.

Pieseň, ktorá niečo hovorí, ktorá nejak znie, a práve to je tanec. Je to druh umenia, keď telo a hudba splynú v jedno. Hovorím telom a počúvam srdcom.

Šum tliekajúceho publika sa mi postupne začne prebárat až do uší v momente, keď hudba utíchne a telo sa prestane hýbať v rytme srdca. Potlesk vychádza na povrch postupne a čoraz silnejšie. Umelci ho nepočujú tak, akoby boli aj oni súčasťou publika. Eufória a adrenalín zo vzrušenia prichádzajú postupne, keď sa pohyb zastaví a s ním aj zrýchlený tep. Je to celkom určite návykové.

Pri našom elegantne natrénovanom odchode z pódia som sa však z nejakého dôvodu neubránila chuti siahnuť na ten nádherne sa lesknúci klavír, ktorý naše rytmické pohyby celý čas zozadu pekne potichu pozoroval. Spontánne som sa ho za odchodu letmo dotkla končekmi prstov a telom mi zaraz prešiel ten zvláštny pocit. Akoby som pocítila dotyk samotného maestra, ktorý tento klavír na jeden večer skrotil na svoje tempo.